

Modern Türk Hikâyesinin Kurucusu

SAIT FAİK

SAIT FAİK'İN KISA HAL TERCÜMESİ

Sait Faik Abasıyanık 1907 de Adapazarında doğdu, babası Adapazarının tanınmış simalarından Mehmet Saif Beydir. İlk ve lise tahsilini Bursada yaptı. Bir müddet Fransada Grenoble Üniversitesinde okudu. Bekardı. İstanbulda Osmanbeyde Bulgar sokağındaki kendine ait olan apartımanda annesiyle birlikte oturmakta idi. Eserleri: Sarnıç — Semaver — Iüzumsuz Adam — Mahalle Kahvesi — Havada Bulut — Şahmerdan — Kumpanya — Havuz Başı — Son Kuşlar — Kayıp Aramıyor — Alem Dağında Var Bir Yılan — Şimdi Sevişmek Vakti.

Yazan: Bakı Süha EDİBOĞLU

BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞIN-
DAN sonra gelen edebiyat nesilleri arasında küçük hikâye vâdisindeki kuraklığı, yoksulluğu arka arkaya neşrettiği kitaplarıyla birdenbire bereketli bir ikilme kavuşturan Saif Faik Abasıyanık, henüz 48 yaşında iken, geçen hafta hayata gözlerini kapadı. Muhtelif mecmua ve gazetelerde neşrettiği hayat ve şiir yüklü hikâyelerini küçüklü büyüklü on iki kitapta toplamış olan bu bertkulâde kalem, ömrü-

nün en verimli, en olgun devrinde susmuş bulunuyor.

Halide Edip, Ömer Seyfeddin, Reşat Nuri, Refik Halid, Mahmut Yesari, Peyami Safa, Valâ Nüreddin gibi şöhretlerden sonra, Saif Faik yeni Türk edebiyatının hikâye kolunda yepyeni bir eda ve anlayış içinde, realist bir görüşle yazdığı hikâyelerini sevdirip, tanıtılabilmek için sadece edebiyat ve sanat mecmualarının ancak üç beş yüz kişiye hitap eden mahdut sayfaları arasında yıllarca yazdı durdu.

933 yılından sonra Varlık mecmuasında görülen bu cevherli imza, itiraf etmek lâzımdır ki, yirmi bir yılı doldurmuş bulunan sanat hayatında beynelmilel bir şöhrete kavuşmuş ve Mark Twen cemiyetinin şeref üyeliğine seçilmiş olduğu halde memleketimiz içindeki şöhreti ancak edebiyat ve sanatla uğraşan mahdut bir münevver zümresinin duvarını aşarak geniş halk kütlelerimizde

kadar yayılamamıştır.

Bunun birinci sebebinin, Saif Faik'in klâsik hikâye tekniğini yıkararak, eski hikâyeciliğimizde olduğu üzere teşhir, düğüm, âkıbet ve entrik gibi edebiyat oyunlarına iltifat etmeyip tabiatı ve insanları sade, yapmacıksız, olduğu gibi, kötü ve iyi taraflarıyla fakat usta ve şiirli bir dille vermiş olmasında aramak lâzımdır. O, daha ziyade, edebiyat ve sanat zevki teşekkül etmiş okuyucuların ve hattâ şair ve muharrirlerin hikâyecisi idi. Eski roman ve hikâye tiryakilerinin Saif Faik'in hikâyelerine, bir hikâye değil, sadece garip bir nesir gözüyle bakmalarına yegâne sebep, onda, eski bir alışkanlıkla aradıkları mevzu vahdeti, sürpriz, âkıbet gibi unsurları bulamaması olmalıdır. Değerli sanatkar serazat bir ruhla gezip dolaştığı, yaşadığı yerlerdeki insanların ve tabiatı, eşyanın fizik yapısına kadar inen, bütün renk ve kokularıyla, sanki elimiz dokunmuşçasına bize herşeyi yaklaştıran bir mükemmeliyet içinde anlatmasını bilmiştir. Ona göre, hayatın içine uydurma hikâyeler katmağa, bu nefis ve olgun şarabı sulandıрмаğa kimsenin hakkı yoktur. İyi bakarsan görebilirsin: Hayat bütün bu sade ve emsalsiz tabiat güzelliğiyle, çirkin, güzel, zengin, fakir, aptal, haşeri, açığız, sevimli bütün insanlarıyla durmadan yürüyen ve değişen bir büyük hikâyenin paftaları, kahramanları değil midir? Şu fakir ihtiyar balıkçının, şu genç ayakkabı boyacısının, şu aşu pembe boyalı evin penceresinde karanfilleri sulayan Rum kızının hayatını değiştirmek elimizde olmadığına göre, bir yığın edebiyat ukalâlıkları yaparak onları olduklarından başka göstermeğe ne hakkımız vardır? Saif Faik, hayal ettiği hayatlar ve manzaralar için dahi doğru düşünen ele aldığı her mevzuun tuzunu biberini tam kararında kullanan bir usta idi. O bir çit-

(Devamı 30. Sayfada)

Resimler: Saif Faik'in ressam Arad tarafından yapılmış bir portresiyle cenaze merasiminden iki görünüş.

